

tryk af, at de var kommen for at forberede ham paa et endeligt Afslag. Men Hofjægermesterinden, for hvem han bagefter gengav Samtalen, og som kendte Bøndernes Forhandlingsmaade bedre, lykønskede ham og sagde med sin lille tvetydige Latter, at han nu godt kunde lade tage Maal af sin Bryllupsskjorte. Ogsaa i Præstegaarden gav man ham det bedste Haab; og det varede da heller ikke længe, før det rygtedes, at de to Mænd var rejst til København for at tale med Egnens Rigsdagsmand om at skaffe et Tilskud fra det Offenlige til Arbejdets Udførelse. Samtidig kom Per undervejs med, hvad han skyldte sin Svigerfader i denne Sag, ligesom det gik op for ham, at naar Bønderne netop i dette Øjeblik satte sig i Bevægelse, var det for at benytte Hofjægermesterens Sygdom til at fratage ham Ledelsen. Begge disse Opdagelser beklippede hans Glæde lidt. De kastede et Lys over Forholdene der paa Egnen, som overraskede og forstemte ham en Smule. Men det blev kun en rent forbigaaende Stemning hos ham. Dag og Nat stod Ingers Billede for ham som en Sol, i hvis Straaler alle Skyer straks opløste sig.

Han tilbragte efterhaanden det meste af sin Dag i Præstegaarden, og Inger gav sig for hvert Besøg mere uforbeholdent hen i sine Følelser for ham. Hun kom vel ingensinde ud af sin ligevægtige Ro og blev stadig lidt mut, naar han